

Arrest

nr. 110 867 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die loco advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger te zijn, Rajput van origine, en afkomstig uit Gujranwala, Punjab.

U kende problemen in uw herkomstland nadat u op het einde van 2011 aangesproken werd door drie onbekende personen die met u over religie begonnen te spreken. U zag hen om de drie of vier dagen maar koesterde geen vrees ten opzichte van hen.

Echter, toen u hen een laatste keer sprak in januari 2012 wilden ze dat u zich bij hun groepering Jamaat Ud-Dawa zou aansluiten. U wilde dit niet en bedacht een smoes dat u tot 3 maart 2012 uw opzeg moest uitdoen op uw werk en daarna hen zou vervoegen. U vertelde uw schoonbroer van uw problemen en hij contacteerde een advocaat die stelde dat u moest vluchten.

Op 3 maart 2012 verliet u Gujranwala om vervolgens naar België te komen. U kwam hier aan op 27 juni 2012 en diende op 28 juni 2012 uw asielaanvraag in. Sinds uw aankomst in België heeft u nog steeds contact met uw familieleden. Zij kennen geen problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader, vrouw en moeder, een werkreferentie, enkele onderwijscertificaten, een diploma en een puntenlijst, een brief van uw Pakistaanse advocaat, een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een tweede werkreferentie, en enveloppes.

B. Motivering

U vreest dat u problemen zal krijgen met de terreurorganisatie Jamaat Ud-Dawa bij een eventuele terugkeer naar Pakistan aangezien u geen lid van hun organisatie geworden bent en in de plaats het land ontvluchtte.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u eind 2011 een eerste keer door uw belagers werd aangesproken, daarna gebeurde dit nog twee maal. In januari 2012 spraken ze u de laatste keer aan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal stelt u echter in strijd met voorgaande verklaringen dat u door deze personen sinds de eerste ontmoeting eind 2011 gedurende een periode van ongeveer twee à drie maanden tot januari 2012 om de drie of vier dagen door hen aangesproken werd (CGVS p. 14 en 15) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken had u hier geen uitleg voor. U beweerde slechts dat u tijdens uw eerste interview wel gezegd had dat u hen om de drie of vier dagen zag (CGVS p. 16), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan weerleggen. Uit het administratief dossier is namelijk gebleken dat uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Urdu werden voorgelezen en dat u ze voor akkoord ondertekend hebt. Deze tegenstrijdigheid heeft betrekking op de kern van uw asielrelaas en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien kan u, los van de appreciatie van voorgaande elementen, niet aannemelijk maken dat de Taliban u elders in Pakistan, dit is buiten de regio waar u verbleef en buiten de provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa), zou opsporen en vervolgen. U stelt dat dergelijke organisaties over een uitgebreid netwerk beschikken waardoor ze u overal kunnen terugvinden. (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u sinds uw vertrek geen concrete aanwijzingen hebt dat de Taliban u alsnog zou zoeken. U beweert dat u uw belagers niet het juiste adres gaf waardoor ze uw vrouw, kinderen en ouders niet konden terugvinden. (CGVS, p. 19-20). Als de Taliban uw familie echter al niet kan vinden, ondanks hun uitgebreide netwerk, zijn uw verklaringen dat ze u wel overal in Pakistan kunnen terugvinden dan ook weinig overtuigend. Los van de moeilijkheden die de Taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal verder ook niet aannemelijk dat de Taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand die geen risico betekent voor de Taliban organisatie op te sporen en te vervolgen. U beweert weliswaar dat de Taliban u tijdens uw laatste ontmoeting met hen bedreigd hebben dat ze u zouden vermoorden als u de informatie die ze u gegeven hadden zou doorgeven. (CGVS, p. 13) Uit uw verklaringen is echter gebleken dat ze u enkel algemeen gekende informatie doorgaven zoals blijkt uit de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, onder meer het feit dat de groep van naam veranderde, wie hun leider was en hun banden met de organisatie Al Khidmat. (CGVS, p. 12-13) Deze informatie is dus ver van geheim, noch laster voor deze organisatie. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de Taliban u om die reden overal in Pakistan zou opsporen en vervolgen. Gezien u de nationale landstaal Urdu machtig bent, een goede opleiding hebt genoten en ook de nodige werkervaring hebt, zijn er dan ook geen redenen waarom u niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen.

Het CGVS erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u niet aannemelijk maakte een vrees te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Bijgevolg dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van uw asielrelaas niet herstellen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat Pakistaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben vanwege de wijdverspreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader, vrouw en moeder, enkele onderwijscertificaten, een diploma en een

puntenlijst, een huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw opleidingsniveau hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. U legt verder een werkreferentie neer van uw werkgever waar u van 1998 tot 2000 gewerkt hebt. Dit document maakt geen melding van enige problemen die u in uw herkomstland gehad hebt. De werkreferentie van een tweede werkgever, waar u tot aan uw vlucht uit het land werkzaam was, stelt enkel dat u het werk verliet omwille van huiselijke problemen. De brief van uw advocaat is subjectief van aard en er kan geen objectieve bewijswaarde aan gehecht worden. De enveloppes tonen tenslotte enkel aan dat u post kreeg uit Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het fair-play beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat met betrekking tot de voorgelegde brief van haar advocaat, verwerende partij enkel stelt dat deze een beperkte waarde heeft gelet op de wijdverspreide corruptie in het land van herkomst met betrekking tot administratieve documenten doch verzoeker meent dat het hier gaat om een objectief bewijs en dat een diepgaand onderzoek had moeten worden gevoerd naar dit document. Het is niet redelijk met dit document geen rekening te houden omwille van de theoretische mogelijkheid dat het vervalst zou kunnen zijn. Indien men meent dat het om een vervalsing gaat, dan had men deskundigen hiernaar een onderzoek moeten laten voeren.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief waarom de brief van verzoekers advocaat geen ander licht kan werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag erin bestaat dat deze brief subjectief van aard is en er aldus geen objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. Met zijn kritiek dat een diepgaand onderzoek naar deze brief had moeten worden gevoerd wanneer de verwerende partij van oordeel is dat het om een vervalsing gaat, en zich daarbij toespitst op het motief dat Pakistaanse documenten een beperkte bewijswaarde hebben vanwege de wijdverspreide corruptie, gaat verzoeker volledig voorbij aan voornoemd determinerend motief zodat zijn kritiek hier geen afbreuk aan kan doen. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er verder op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan de Raad aan neergelegde stukken iedere bewijskracht onzeggen. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De Raad wijst erop dat de brief van een advocaat uit het land van herkomst een bijkomend bewijs kan zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijk

document is echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Deze brief geschreven op vraag van verzoeker heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde zodat verwerende partij kon volstaan met de vaststelling dat de desbetreffende brief subjectief van aard is en geen objectieve bewijswaarde heeft.

2.4. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.5. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.6. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feiten-vinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.7. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.8. Verzoekende partij stelt dat zij werd blootgesteld aan daden van vervolging en herhaalt haar asielmotieven. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals blijkt, in gebreke blijft.

2.9. Verzoekende partij betoogt nog dat de afwijking in haar verklaringen aangaande de contactname door de belagers er niet toe kan leiden dat haar de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Zij benadrukt dat zij in beide verhoren duidelijk gesteld heeft dat de laatste bedreigingen in januari 2012 plaatsvonden en dat zij begonnen op het einde van 2011. Minstens zijn er vier bedreigingen geweest in een korte periode waardoor deze dan ook makkelijk om de drie à vier dagen zouden kunnen hebben plaatsgevonden.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker niet kan overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande een kernelement in zijn asielrelaas te herstellen. Uit zijn verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat, nadat hij een eerste keer eind 2011 door zijn belagers was aangesproken, dit nadien nog tweemaal gebeurde. Een laatste keer werd hij aangesproken in januari 2012 (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In tegenstrijd hiermee verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat hij zijn belagers sinds de eerste ontmoeting eind 2011 gedurende een periode van ongeveer twee à drie maanden tot januari 2012 om de drie of vier dagen werd aangesproken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, pp.14-15), hetgeen helemaal iets anders is dan na eind 2011 nog tweemaal te zijn aangesproken tot de laatste keer in januari 2012. Verzoeker tracht thans in zijn verzoekschrift een nieuwe wending te geven aan zijn verklaringen om deze beter op elkaar af te stemmen doch de verklaringen van verzoeker zijn niet voor enige interpretatie vatbaar en zijn in volledige contradictie met elkaar. De vastgestelde tegenstrijdigheid is bovendien geen detail en banaliteit. Zij is concreet en wezenlijk. De feiten waarop zij

betrekking heeft zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze betreffen geen details maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze waarheidsgetrouw kan weergeven. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Het gegeven dat verzoeker hierin niet slaagt, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker navolgende motiveringen van verwerende partij ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd:

“Bovendien kan u, los van de appreciatie van voorgaande elementen, niet aannemelijk maken dat de Taliban u elders in Pakistan, dit is buiten de regio waar u verbleef en buiten de provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa), zou opsporen en vervolgen. U stelt dat dergelijke organisaties over een uitgebreid netwerk beschikken waardoor ze u overal kunnen terugvinden. (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u sinds uw vertrek geen concrete aanwijzingen hebt dat de Taliban u alsnog zou zoeken. U beweert dat u uw belagers niet het juiste adres gaf waardoor ze uw vrouw, kinderen en ouders niet konden terugvinden. (CGVS, p. 19-20). Als de Taliban uw familie echter al niet kan vinden, ondanks hun uitgebreide netwerk, zijn uw verklaringen dat ze u wel overal in Pakistan kunnen terugvinden dan ook weinig overtuigend. Los van de moeilijkheden die de Taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal verder ook niet aannemelijk dat de Taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand die geen risico betekent voor de Taliban organisatie op te sporen en te vervolgen. U beweert weliswaar dat de Taliban u tijdens uw laatste ontmoeting met hen bedreigd hebben dat ze u zouden vermoorden als u de informatie die ze u gegeven hadden zou doorgeven. (CGVS, p. 13) Uit uw verklaringen is echter gebleken dat ze u enkel algemeen gekende informatie doorgaven zoals blijkt uit de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, onder meer het feit dat de groep van naam veranderde, wie hun leider was en hun banden met de organisatie Al Khidmat. (CGVS, p. 12-13) Deze informatie is dus ver van geheim, noch laster voor deze organisatie. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de Taliban u om die reden overal in Pakistan zou opsporen en vervolgen. Gezien u de nationale landstaal Urdu machtig bent, een goede opleiding hebt genoten en ook de nodige werkervaring hebt, zijn er dan ook geen redenen waarom u niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen.”

“Het CGVS erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u niet aannemelijk maakte een vrees te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg..” en “Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader, vrouw en moeder, enkele onderwijscertificaten, een diploma en een puntenlijst, een huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw opleidingsniveau hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. U legt verder een werkreferentie neer van uw werkgever waar u van 1998 tot 2000 gewerkt hebt. Dit document maakt geen melding van enige problemen die u in uw herkomstland gehad hebt. De werkreferentie van een tweede werkgever, waar u tot aan uw vlucht uit het land werkzaam was, stelt enkel dat u het werk verliet omwille van huiselijke problemen.”

“De enveloppes tonen tenslotte enkel aan dat u post kreeg uit Pakistan.”

2.12. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER